

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 277/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 22 C 128/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie svojho práva

na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 22 C 128/2006.

2. Zo sťažnosti, z jej príloh a zo spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako navrhovateľ v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 128/2006 proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako odporcovi. V priebehu konania Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky svojím návrhom z 9. januára 2012, doručeným okresnému súdu 10. januára 2012, žiadalo, aby okresný súd zaviazal sťažovateľa na zloženie preddavku na trovy konania. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 22 C 128/2006-282 zo 14. februára 2012, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Dňa 15. februára 2012 vydal okresný súd uznesenie č. k. 22 C 128/2006-286 (ďalej len „uznesenie o preddavku“), ktorým návrh odporcu na zloženie preddavku na trovy konania zamietol.

3. Dňa 27. marca 2012 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 28. marca 2012 (ďalej len „odvolanie“). Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 Co 201/2012-318 zo 17. septembra 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý sa stal právoplatným 27. októbra 2014. Krajský súd zároveň 17. septembra 2014 vydal upovedomenie sp. zn. 4 Co 201/2012, ktorým okresný súd upovedomil, že navrhovateľ napadol svojím odvolaním aj uznesenie o preddavku a k nemu nebola krajskému súdu predložená predkladacia správa. Okresný súd k tomu do spisového materiálu doložil záznam, v ktorom uvádza, že *„k upovedomeniu KS BA (Krajský súd v Bratislave, pozn.) z čl. 319, prvostupňový súd dodáva, že v súlade v § 41 ods. 2 O.s.p. predmetné odvolanie sa nevzťahovalo na uznesenie na čl. 286, najmä s poukazom na skutočnosť, že žiadal rozhodnutie potvrdiť. Navrhovateľ len nesprávnym procesným postupom súdu vo vzťahu k uzneseniu na čl. 286 odôvodnil svoje odvolanie voči rozsudku na čl. 282, preto súd predložil KS BA na rozhodnutie len odvolanie voči rozsudku.“*

4. Sťažovateľ podal vo veci dovolanie z 3. novembra 2014, doručené okresnému súdu 13. novembra 2014, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol uznesením sp. zn. 7 Cdo 625/2015 zo 7. júna 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2017.

5. Sťažovateľ uvádza, že „*Upovedomenie Krajským súdom v Bratislave č.k. 4Co 201/2012 z 17.09.2014... ktorým odvolací súdu upovedomil okresný súd , že sťažovateľ napadol odvolaním aj uznesenie č.k. 22C 128/2006-286 zo dňa 15.02.2012, avšak na uvedené uznesenie nebola odvolaciemu súdu predložená predkladacia správa... čo okresný súd odignoroval , teda o tomto uznesení... doposiaľ nie je doposiaľ právoplatne rozhodnuté krajským súdom - teda ho krajský súd doposiaľ nemohol podľa §-u 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správne a to za viac ako 6 ROKOV od 28.03.2012... “*. Sťažovateľ uviedol, že to zistil nahliadnutím do spisového materiálu 31. augusta 2017.

6. Sťažovateľ uvádza, že «*... je účastníkom kompenzačného konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod č.k. 22C 128/2006 odo dňa 28.12.2006 o 12:51:03 v postavení navrhovateľa , ktoré aj napriek odmietajúcejmu uzneseniu Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo 625/2015 ako aj odmietajúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 39/2018 -30 z 18. januára 2018, doručeného dňa 02.03.2018 vykazujúceho známky porušenia čl. 13 Dohovoru nie je možným dľa právneho názoru sťažovateľa vzhľadom na okolnosti prípadu považovať ako CELOK za ukončené a to nie vinou sťažovateľa, ale zjavne vinou porušovateľa, ktorý v dôsledku svojvôle a zneužitia práva „ultra vires“ odignoroval Upovedomenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 201/2012 z 17.09.2014... ktorým odvolací súdu upovedomil okresný súd (porušovateľa), že sťažovateľ napadol odvolaním zo dňa 27.03.2012, doručené do podateľne okresného súdu dňa 28.03.2012... aj uznesenie č.k. 22C 128/2006-286 zo dňa 15.02.2012, avšak na uvedené uznesenie nebola odvolaciemu súdu predložená predkladacia správa, čo okresný súd odignoroval, teda o tomto uznesení... doposiaľ nie je doposiaľ právoplatne rozhodnuté krajským súdom, toto uznesenie nie je krajským súdom potvrdené ako vecne správne podľa §-u 219 ods. 1 O.s.p. a to všetko za viac ako 6 ROKOV, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné a zároveň bráni sťažovateľovi, aby sa mohol účinne obrátiť*

so žiadosťou o pomoc na Európskom súde pre ľudské práva... aby preskúmal, či v danej veci nedošlo postupom vnútroštátnych súdov k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, porušeniu čl. 13 Dohovoru a či konanie ako celok splnilo požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 cit. dohovoru.

Následným nahliadnutím sťažovateľom do spisu na okresnom súde dňa 19.03.2018 bolo zistené, že porušovateľ pokračuje v ďalších obštrukciách v danej veci, čoho dôkazom je priložené uznesenie z 13. februára 2018 (príloha č. 3), ktoré mu ku dňu podania tejto sťažnosti nebolo účinne doručené a teda vec NIE JE stále aj napriek sťažnosti sťažovateľa adresovanej predsedníčke okresného súdu zo dňa 31.01.2018, doručená dňa 02.02.2018 ako CELOK rozhodnutá...».

7. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález v znení:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v kompenzačnom konaní č.k. 22C/128/2006 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 22C/128/2006 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie 12.000,- Eur, ktoré je mu Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 315,84 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd preskúmal postup okresného súdu po odvolaní sťažovateľa a nepredloženie predkladacej správy odvolaciemu súdu vo vzťahu k uzneseniu o preddavkoch z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom sťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podstata sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľa, že svojím odvolaním napadol nielen rozsudok okresného súdu vo veci samej, ale aj uznesenie o preddavku, o ktorom dosiaľ odvolací súd nemohol rozhodnúť pre nečinnosť okresného súdu, ktorý odvolaciemu súdu nepredložil predkladaciu správu. Poukázal na upovedomenie odvolacieho súdu sp. zn. 4 Co 201/2012 zo 17. februára 2014, ktorým odvolací súd upovedomil okresný súd, že sťažovateľ napadol svojím odvolaním aj uznesenie o preddavku a vo vzťahu k nemu nebola odvolaciemu súdu predložená predkladacia správa, a ktoré podľa sťažovateľa okresný súd ignoroval.

13. Ústavný súd poukazuje na záznam okresného súdu z 20. novembra 2014, v ktorom okresný súd uvádza, že odvolanie sťažovateľa sa nevzťahovalo na uznesenie o preddavku, najmä s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ žiadal uznesenie o preddavku potvrdiť. Okresný súd ďalej dodal, že sťažovateľ len nesprávnym procesným postupom súdu vo vzťahu k uzneseniu o preddavku odôvodnil svoje odvolanie proti rozsudku vo veci samej, preto okresný súd predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie len odvolanie proti rozsudku.

14. Ústavný súd poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 27. októbra 2014, odkedy mu muselo byť známe, že odvolací súd rozhodoval vo vzťahu k rozsudku okresného súdu vo veci samej a uznesením o preddavku sa nezaoberal. Sťažovateľ nenamietal nerozhodnutie odvolacím súdom o uznesení o preddavku okresnému súdu ani krajskému súdu a nenamietal ho ani vo svojom dovolaní z 3. novembra 2014, ktoré najvyšší súd odmietol uznesením, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 18. júla 2017.

15. Zo sťažnosti vyplýva, že až po nahliadnutí do spisového materiálu 31. augusta 2017 sťažovateľ zistil, že odvolací súd vydal 17. februára 2014 upovedomenie sp. zn. 4 Co 201/2012 adresované okresnému súdu, týkajúce sa nepredloženia predkladacej správy vo vzťahu k uzneseniu o preddavku. Vo svojej skoršej ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 21. septembra 2017 (č. k. II. ÚS 39/2018-20), ako aj v jeho ústavnej sťažnosti v tejto veci už sťažovateľ tvrdil, že jeho odvolanie smerovalo aj proti uzneseniu o preddavku.

16. Z chronológie, ako aj zo správania sťažovateľa sa dá vyvodit' záver, že odkedy sa sťažovateľ nahliadnutím do spisového materiálu dozvedel o upovedomení odvolacieho súdu okresnému súdu, začal nepredloženie predkladacej správy okresným súdom, ako aj nemožnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o uznesení o preddavku používať ako argument na napádanie právoplatného rozsudku okresného súdu vo veci samej, pričom si zjavne

účelovo osvojil názor odvolacieho súdu o tom, že podal odvolanie aj proti uzneseniu o preddavku.

17. Ústavný súd sa stotožňuje s vyjadrením okresného súdu v jeho zázname z 20. novembra 2014, že odvolanie sťažovateľa sa nevzťahovalo na uznesenie o preddavku. Sťažovateľ ním len odôvodňoval svoje odvolanie proti rozsudku vo veci samej, a preto okresný súd predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie len odvolanie proti rozsudku vo veci samej.

18. Sťažovateľ v skoršej ústavnej sťažnosti (č. k. II. ÚS 39/2018-20) doručenej ústavnému súdu 21. septembra 2017 napádal okrem iného postup okresného súdu z rovnakého dôvodu ako v tejto ústavnej sťažnosti a domáhal sa vo vzťahu ku konaniu okresného súdu vyslovenia rovnakého záveru ako v tejto ústavnej sťažnosti. Ústavný súd uvedenú skoršiu sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú s odôvodnením: „Sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 128/2006 treba považovať za zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ v uvedenej súvislosti namieta, že hoci podal odvolanie nielen proti rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-282 zo 14. februára 2012, ale aj proti jeho uzneseniu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012, okresný súd doteraz jeho odvolanie proti uzneseniu nepredložil krajskému súdu na rozhodnutie, v dôsledku čoho o tomto odvolaní doteraz nebolo rozhodnuté. Podľa presvedčenia sťažovateľa došlo tak k zbytočným priet'ahom v konaní, resp. k porušeniu jeho práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.“

19. Vo svojom skoršom uznesení (č. k. II. ÚS 39/2018-20) ústavný súd uviedol, že „Uznesením okresného súdu č. k. 22 C 128/2006-286 z 15. februára 2012 bol zamietnutý návrh žalovanej strany požadujúci, aby sťažovateľovi ako žalobcovi súd uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania. Inými slovami, už na prvý pohľad je zrejmé, že týmto uznesením bolo rozhodnuté v prospech sťažovateľa. Keďže ústavnému súdu predložil iba titulnú stranu odvolania, z ktorej odvolacie argumenty smerujúce proti uzneseniu nie je

možné zistiť, možno iba predpokladať, že sťažovateľ v podanom odvolaní namietal nie proti výroku uznesenia, ale proti jeho dôvodom.“. Ústavný súd vo vzťahu k terajšej sťažnosti, disponujúc celým spisovým materiálom, dodáva, že sťažovateľ v odvolaní nenamietal proti výroku uznesenia o preddavku ani proti jeho dôvodom, naopak, označil ho za „*zákonné a humánne, náležite odôvodnené*“ a žiadal ho odvolacím súdom potvrdiť.

20. Ústavný súd vo svojom uznesení (č. k. II. ÚS 39/2018-20) ďalej vo vzťahu k nerozhodnutiu o odvolaní proti uzneseniu o preddavku dodal, že „Za daného stavu nerozhodnutie o odvolaní sťažovateľa nemožno z ústavnoprávneho hľadiska kvalifikovať ako porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov, resp. práva na súdne konanie v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Chýba totiž podstatná náležitosť, a to stav neistoty strany konania týkajúci sa výsledku konania. Rozhodovanie o návrhu uložiť sťažovateľovi povinnosť zložiť zálohu na trovy konania nie je rozhodovaním vo veci samej a neprávoplatné rozhodnutie o tejto otázke (za situácie, keď o veci samej už bolo právoplatne rozhodnuté) nevytvára stav neistoty o konečnom výsledku prebiehajúceho súdneho konania...“.

Už z citácie uvedených rozhodnutí ústavného súdu je treba konštatovať, že tento súd sa už vznesenými námietkami sťažovateľa zaoberal a za tohto stavu je možné vec posúdiť aj ako *res iudicata*.

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

23. Ústavný súd, prihliadajúc na obsah sťažnosti, na obsah spisového materiálu vo veci, ako aj na obsah príloh k sťažnosti týkajúcich sa predmetnej veci, pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2018